

fat paa end nødvendigt. Imidlertid er Forholdet sikkert det, at i flere af vore større Provinsbyer, for ikke at tale om København, vil Distriktsjordemoderinstitutionen være overflødig, idet der altid der vil være praktiserende Jordemødre i tilstrækkeligt Antal til at besørge Arbejdet, og hvor man har Sikkerhed for, at mindst to praktiserende Jordemødre altid er nedsatte, har man i Lovforslaget givet Myndighederne Ret til at ophæve Distriktsjordemoderinstitutionen, vel at mærke med Justitsministerens Tilladelse.

Hvad der i dette Lovforslag særlig interesserer Tinget, er Lønningsforholdet. Som jeg nævnedes før, har Sagen været forelagt Amdraadsforeningen, og af dens Erklæring af 21. Marts d. A. fremgaar det, at den i det væsentligste kan slutte sig til Medicinalkommissionens Forslag, men dog ønsker, at Minimumlønningen sættes til 400 Kr. i Stedet for som i Lovforslaget til 500 Kr. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at hvis Lovforslaget havde imødekommet dette Ønske, vilde i de fleste Tilfælde Amtskommunernes Udgift til Lønning af Distriktsjordemødrene være blevet ikke uvæsentligt mindre, end den er for Øjeblikket, og da man ikke havde tænkt sig at gaa den Vej, lige saa lidt som man havde tænkt sig at paalægge Amtskommunerne synderligt forøgede Byrder, gaar Lovforslaget nu ud paa, at Grundlønnen skal være 500 Kr., stigende med et Alderstillæg af 50 Kr. hvert 4de Aar indtil 700 Kr. Alle vil vistnok indrømme, at den Løn, som hidtil har været budt Distriktsjordemødrene omkring i Landet, har været ualmindelig lille. Ifølge Loven af 1. April 1893 er den faste Løn sat til et Minimum af 130 Kr. og et Maksimum af 160 Kr. Dette har medført, at mange Amtskommuner har været nødsagede til med Justitsministeriets Billigelse at forhøje Begyndelseslønnen for overhovedet at kunne faa Embederne besat og da navnlig paa de afsides liggende Steder, hvor Antallet af Fødsler og den dermed forbundne Indtægt har været saare ringe. I det hele er Bestemmelsen om en Maksimumløn sikkert uheldig, thi den fører med sig, at Autoriteterne Gang paa Gang maa søge om Lov til at gaa udover disse Grænser, og det turde ikke være heldigt. Hvad der foreslaas her, er altsaa en Minimumsbegyndelsesløn paa 500 Kr. med Alderstillæg, saa at ikke alene Begyndelseslønnen, men ogsaa Alderstillægene udredes af vedkommende kommunale Kasse, af Amtskommunens eller Bykommunens Kasse,

eftersom nu den ene eller den anden har ansat vedkommende Distriktsjordemoder, men Alderstillægene refunderes de kommunale Kasser af Statskassen.

Foruden den faste Begyndelsesløn skal Distriktsjordemødrene have en passende Fribolig. Man har ikke imødekommet Jordemødrenes Krav i deres Andragende til Regering og Rigsdag, der findes optaget som Bilag 1 i Kommissionsbetænkningen, om, at Jordemoderboligen skulde bestaa af 4—5 Værelser foruden alle Udenomsbekvemmeligheder, Badekammer, Vaskehus o. s. v., men lader de kommunale Myndigheder afgøre, hvad der er en passende Bolig for dem, idet man er overbevist om, at Forholdene vil bedres, efter som Tiden skrider frem. Allerede nu er de Jordemoderboliger, der opføres af Amterne, saaledes beskafne, at enhver Familie kan være saare vel tjent med dem. At der endnu eksisterer ældre Bygninger, der kan være mindre godt beboelige, er en Sag for sig, de vil forsvinde ret hurtigt. Hvis de kommunale Myndigheder ikke har en saadan passende Bolig for Distriktsjordemødrene, skal de betale dem en Lejegyldtgørelse, hvorfor de virkelig kan leje sig en passende Bolig.

Endvidere foreslaar Lovforslaget — ogsaa i Overensstemmelse med Kommissionsforslaget —, at enhver Jordemoder i sin Beboelseslejlighed skal have Adgang til en Telefon. Det lyder lidt aparte, men efter som Telefonen tages i Brug i vore Dage, ikke mindst, hvor det gælder Tilkaldelse af Læger og Jordemødre, turde det ikke være et ubetimeligt Krav, men tværtimod et betimeligt, og jeg gør opmærksom paa, at der staar vedføjjet „saa vidt muligt“, thi det er erkendt fra alle Sider, at det paa sine Steder kan være forbundet med store Bekostninger og ogsaa med nogen Vanskelighed at hidskaffe en saadan Telefon. Det maa da i det enkelte Tilfælde afgøres, om dette „saa vidt muligt“ skal honoreres eller ikke. Nogle af Distriktsjordemødrene omkring i Landet — for Øjeblikket 183 — sidder endvidere inde med en Jordlod, som de har Brugen af. Denne tilhører Amt- eller Bykommunen, i de allerfleste Tilfælde den første. Af rent sanitære Hensyn og efter, hvad der er blevet oplyst for Kommissionen, rummer dette en Fare. Det er oplyst, at der netop i Jorden findes Masser af Mikrober, som let af Jordmoderen kan overføres paa hendes Patienter og medføre farlig Smitte. Man bør derfor af rent hygiejniske Grunde afskaffe Jordlodderne som en Del af Jorde-